

Kezedben van sorsom...

Bár az egyházi évet már korábban lezártuk, de a szilveszter mégis valahogy egy olyan határállomás, ahol még az advettel új évet ünneplő keresztyén ember is visszanéz, végig gondolja mindazt, ami mögötte van, majd lerázza ruhájáról a port, és új reménységgel indul a jövőbe.

Ezt szeretné segíteni ez az alkalom is, amikor talán eltérve a megszokottól – bár ezt ebben az évben ezt már megszokhattuk – végig gondoljuk mi van mögöttünk.

Végig gondolni a múltat. *Historia est magistra vitae* – írtuk fel a rendszerváltást követően a történelemfüzetünk elejébe minden évben a Cicerótól származó idézetet. Bár eredeti szövegkörnyezetében olyan jelentéssel bír ez a mondat, hogy az marad meg, amit a történetírás feljegyzett, azért általában úgy értelmezzük a latin mondást, ahogyan Kipling írja a Dzsungel könyvében, hogy a jövő nem más, mint egy régen elfeledett esztendő, azaz a jelent és a jövőt azt akkor tudjuk megélni, ha tanulunk a múltbeli hibákból. Mit tanulunk 2020-ból? Milyen tanulságai vannak a számunkra ennek a nemcsak évszámában különleges évnek? Nyilván erre a történészek azt mondanák, hogy nem távolodtunk el még eléggé ahhoz, hogy értékelni tudjuk, nem telt el elég idő. És igazuk van. De nekünk most arra van szükségünk mégis, hogy értékeljünk.

Ehhez segítségünkre van ma egy régi ének, amelynek szövege arról szól, hogy miként élték meg eleink a hasonló időszakokat. Az 1861-ben a dunántúli ágostai hitvallású evangélikus egyházkerület által kiadott keresztyén énekeskönyvben a járványokkal, leginkább a pestissel foglalkozik az egyik ének szerzője.

1. Isten! te vagy a mi oltalmunk, Csak benned van bizodalunk; Nincs másnál segedelmünk; Szabadítást, Bátorítást Nyújts és légy erős védelmünk.

2. A pestis terjed köröskörül; Ha felséged nem könyörül, Mind hirtelen elhullunk; Oh! tekints ránk, Edes Atyánk! Igy, tudjuk, megszabadulunk.

3. Kincs, hely, sors itt nem védelmeznek; Sok szülék s árvák könyeznek A gyászos özvegyekkel, Bár elfutnak, Törbe jutnak A jók is a hitlenekkel.

4. Mesterség, tudomány, orvosok, Itt nem eléggé okosak: Uram! csak hozzád térünk; Mert ha te szólsz, S velünk gondolsz, Mindjárt örömrát érünk.

5. Kezedbe ajánljuk magunkat, Sorsunkat és országunkat; Fordítsd el e csapásod, S ez inségre Küld el végre Óhajtott szabadításod.

6. Halld meg, jó Atyánk! kiáltásunk, Add meg vig szabadulásunk! Mutasd meg kegyelmedet; Hív lélekkel, Vig énekkel így áldjuk szent felségedet.

Hogyan értékel az énekíró? Nem mondja a járványt sem Isten büntetésének, sem figyelmeztetésnek, egyszerűen megállapítja, hogy van. Nem erre az oldalra koncentrálna, hanem arra, ami a keresztyén ember sajátja: a szabadulás útjára.

Tudja, hogy bármilyen betegségből, bármilyen bajból, bármilyen szenvedésből Isten kínál kiutat. Mert semmi nincs az ő tudta nélkül, éppen ezért ő meg tud menteni. Ugyanakkor benne van a Dániel próféta könyvében olvasható gondolat is: van Istenünk, aki meg tud menteni, de ha nem tenné is, mi akkor sem imádunk más isteneket. Mi akkor is kitartunk mellette.

Az énekíró Isten kezébe teszi le életét és sorsát, tőle várja a megoldást, semmi másban nem bízik, csak az Isten kegyelmében.

Mi is ezt tudjuk tenni. Végig gondolva mindazt, ami mögöttünk van, az Isten kezébe tehetjük le sorsunkat.

Sok minden lehet most kinek-kinek a szívében, a járványon túl is. Betegség, gyász, veszteségek... nehézségeink, bűneink, vétkes adósságaink, sértettségünk, közönyünk... testünk, lelkünk, és az ördög csábítása... mind-mind ott lehet teherként.

Ebben segít a mai nap zsoltárverse is, amelyet alapigeként olvastam fel, három szó a 31. zsoltárból: *kezedben van sorsom...*

A zsoltár szerzője arról ír, hogy sok felől szorongatják, sok ellensége van, sokan akarják rávenni, hogy tagadja meg Istenét, de ő nem teszi, még akkor sem, amikor ujjal mutogatnak rá, hiszen halálos betegségben van. De ő ezt mondja: *kezedben van sorsom.*

Isten kezében jó helyen vagyunk. Ebbe a kézbe letehetjük mindent. Minden bűnt, minden bánatot, nehézséget, gondot, de odavihetjük örömeinket is, mindazt, amiért hálásak vagyunk, hiszen nem mindenki élte meg negatívan ezt az évet. Vannak olyanok, akik kifejezetten pozitív évet zárhatnak ma le, akiknek

most jöttek össze a dolgok, akik hálás szívvel tekintenek vissza az elmúlt esztendőre. Ebben az esteben is igaz a zsoltárvers, kezedben van sorsom... tudom-e, hogy mindenem, amim van, amit kaptam, amiért hálás lehetek, az tőle van? Ezeket a kapott ajándékokat is érdemes összeszedni, összegyűjteni, és Isten elé vinni.
Kezedben van sorsom...

Ha számba vesszük mindazt, amit kaptunk, amivel Isten megsegített, amivel próbára tett, amivel hitünket erősítette, akkor tekintetünket a jövő felé irányíthatjuk. Úgy, ahogyan az ének szerzője, vagy épp a zsoltáros is teszi. Ez a jövő nem egy általunk elképzelt vágyálom. A jövőbe vetett reménység azt jelenti, hogy rábízom magamat, rábízom életemet, sorsom alakulását, és tőle kérem el minden egyes napon az útmutatást. És bár lehet, hogy nem olyan lesz minden, mint ahogyan én azt elképzelem, de ha életemet valóban „áldó hatalmak oltalmába rejtve” élem, akkor békén várhatom mindazt ami jó, ahogyan Dietrich Bonhoeffer énekét fogjuk a végén énekelni.

Egy rövid mozaikszóval úgy tudnám összefoglalni a ma esti gondolatokat: BUÉK – azaz Bíz Újra Életed Krisztusra!